

«MAL DE MAR»

Aquell guió de dolent i messalines, *Underworld*, va ser la primera pel·lícula que va escriure Ben Hecht i el primer treball de von Sternberg per la Paramount. A Hecht, que havia passat alguns anys a Berlín dins la Companyia dadaïsta de George Grosz, no l'impressionaven els esforços de von Sternberg per aplicar tocs expressionistes a la seva història de petits delinqüents de Chicago. Per ell, von Sternberg era un pedant amb monocle: «N'hi ha centenars com ell, jugant als escacs a l'Avinguda A.», deia.

Més envant, Hecht declararia que *Underworld* va ser la primera pel·lícula de gangsters que va entusiasmar els aficionats al cine. I hi va afegir que era una pel·lícula sense falsedats, llevat de la mitja dotzena de tocs sentimentals que li havia injectat von Sternberg. «Encara tremol —deia Hecht— quan record com el cap dels gangsters, amb el maletí ple de doblers després de l'atrancament del banc, fuig a través d'un carrer estibat de gent i retrocedeix unes passes per amollar-li unes monedes a un captaire cec».

Aquesta pel·lícula li va valer el reconeixement a Sternberg i un òscar a Ben Hecht pel millor film de l'any 1927. Von Sternberg recorda com Hecht va començar a gloriarse aleshores de ser el seu autor, quan, la primera vegada que va visionar la pel·lícula, havia comentat que li feia basques; davant dels periodistes les seves paraules exactes varen ser: «me n'he d'anar cap a casa, crec que pateixo de mal de mar».

Tot i que Hecht no ho reconegués, *Underworld* va ser determinant per la carrera de tots dos. Va refluotar Sternberg després d'un bon nombre de fracassos comercials i el va instituir com el precursor del gènere de gangsters. Hecht va compartir els honors i s'ho va fer venir bé per convertir-se en el guionista més ben pagat de la ciutat. Poc l'importava figurar en els crèdits o no, la seva filosofia era entregar el treball i anar-se'n amb els doblers, com més millor. Però a pesar dels seus esforços per donar la impressió d'estar desinteressat pel seu treball de guionista, és cert que es va convertir en un personatge insubstituïble, que va donar al cine molt més que no pretenia aparentar; es recorria a Hecht quan el guió no funcionava, quan s'havien de prendre decisions, en cas d'extrema dificultat...

FRANCIS SCOTT FITZGERALD

Com Hecht i Mankiewicz, Scott Fitzgerald també va creure que aquella feina seria un joc d'infants. L'any 1927 donava la benvinguda a l'escriptor nord-americà més ben considerat i cèlebre de l'època. Alguns anys abans s'havien duit a la pantalla dos dels seus reals, cosa que va induir Fitzgerald a pensar en la idea de rendibilitzar les seves novel·les mitjançant adaptacions cinematogràfiques. Per aquest motiu, quan, després del fracàs comercial de la seva novel·la *The Great Gatsby*, la United Artists el va contractar per escriure una subtil i moderna història sobre universitaris, va acceptar sense ni tan sols molestar-se a consultar el seu agent.

L'aventura de Scott i la seva dona, Zelda a Hollywood només va durar vuit setmanes i no va ser un èxit precisament. A part la seva conducta extravagant que va donar lloc a moltes anècdotes, el guió que va escriure Fitzgerald —*Lipstick*— era molt fluix i no va obtenir l'aprovació de la Companyia. Els informes de *Lipstick* en parlaven com d'un assumpte força beneït entre *flappers* i universitaris de Princeton, del qual moltes línies eren simplement anticinematogràfiques; per exemple les que descrivien l'heroïna: «ella era tan solitària, que intentava parèixer com si desitjés que ningú li dirigís la paraula.»

ELENA ORTEGA